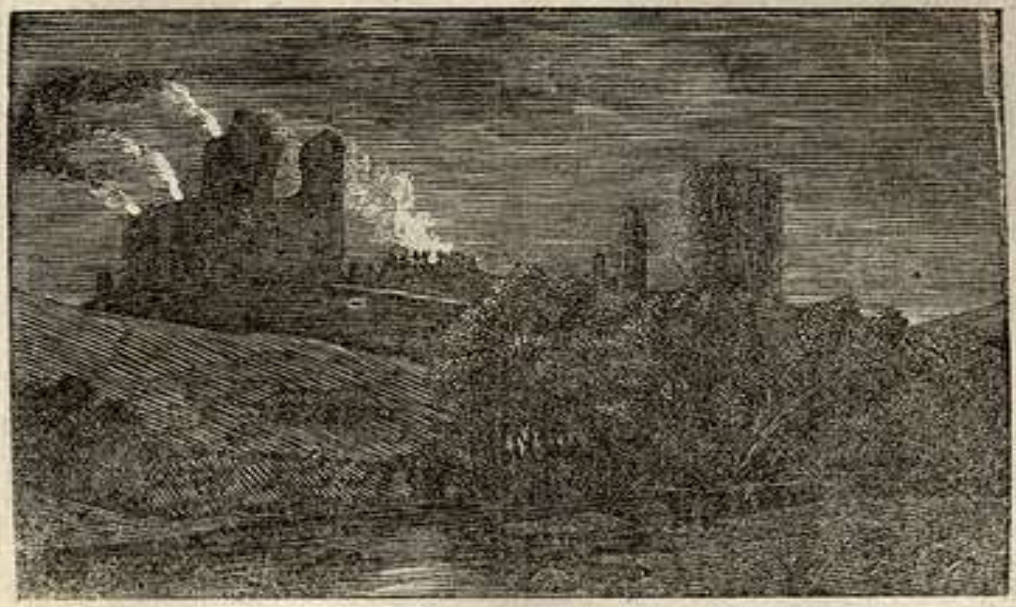

Õhtuks päikese loojaminikul jõudsime Waſtſeliina mõisa kõrtsi, kus öömajale lubasime jääda. Et kül aegsaste magama minna tahtsin, siiski ei saanud ma ni wara ennast mahahe:ta. Juhtus et Jaanipääwa õhtu käes oli ja wana linna kantsu peal tõrwawaadid põlema panti, mis palju inimesi ja ka mind waatama kutsus. Tuli oli kena näha ja koledaste paistsid wanatud tornid ja müürid. Pragin, mürin, rahwa kisa, kära, inimeste sinnatänna-jooksmine: kõik tuletasid mulle endise linna lugu meelde. Waſtſeliin ei ole mite, mis tema nimi kiidab. Kuussada aastat wana seisis ta kolmsada aastat Tartu piiskopide walitsuse al. kelle päris ta oli, kui Wenelased kuus nadalat otsani teda suure wäega ümberpiirades oma kätte said. Wenelaste käest wõ isid teda Pohlakad nende käest Rootslased ja wiimate tuli ta jalle 150 aasta eest Wenelaste kätte, kelle päriseks ta on jäänud.

Nõnda on kõik aegline. Esimesed kindla linnade ehitajad arwasid neid oma järelkäidawal igaweseks

aeaks pakuurgadeks olema; aga nende kui mõne teise wõitja rahwa wägi ja wõim läks nurja.

Juba olid Jaani tuled ärakustumas ja koit wäljas, kui pidust lahkusin. Teise pääwa keskhommikul jätsin Waſtſeliina Jumalaga ja tükikese aea päraſt olin juba üle piiri Wenemaal. Aga kuidas seal sõit edasiläks ja mis ma seal näha ja kuulda sain, jäägu seks kõrraks jutustamata.

* * *